Хрипіла польова Росія
У Миколаєвих руках,—
А хворий друг отця Матвія
Шептав про потойбічний жах.

Загострювався ніс восковий,
Чорніли кола круг орбіт,—
А плюшкіни і хлестакови
Сквернили поцейбічний світ,

Радіючи, що сам свойого
Він безуму не поміча,
Що зрікся він свого страшного,
Свого убивчого бича.

І де від Пушкіна до нього
Стелилась сонячна тропа,—
Хитала головою строго
Тінь божевільного попа.

І шлях один йому відкритий
Здавався в темній далині:
Себе й дітей своїх спалити
На фанатичному огні.

І мертві душі насміхали
З безсмертного, що умирав,
Як другу, очі закривали,
Щоб їх востаннє не пізнав.

І над пишнотою сумною
Його убогої труни
Вони зловісною юрбою
Літали, ніби кажани.

1934